

Tankar kring teletjänster

Kåseri i tidningen Respons 21.10.01

1.

Jag har avlägsna släktingar i USA. Men jag visste ingenting om dem, inte var de bodde, ja inte ens om de var i livet. En äldre en man i slakten, en högt utbildad läkare, hade försökt spåra dem men misslyckats. Han hade talat med andra släktingar han hade letat i arkiv, sade han. I tio år hade han försökt finna dem på alla vis, menade han och jag hade ingen anledning att misstro honom, men när jag ingde upp nummerupplysningen Utland, 118119, för att söka numret till en bekant i Los Angels så passade jag på att fråga efter mina släktingar.

Inom tre minuter hade jag fått namn och adress på allihop!

När jag meddelat de svenska anfäderna hur det stod till med amerikanarna och delgivit alla deras adresser och telefonnummer, talade jag med läkaren som letat efter dem i arkiv.

- Varför ringde du inte nummerbyrå? frågade jag.
- Tänkte inte på det, sade han, den gamle diagnostikern.

2.

Förra veckan ringde jag från bilen till 118118. Jag ville ha numret till en Jenny Eriksson i Uppsala men hade varken adress eller titel.

- Det finns 36 stycken, sade mannen på nummerupplysningen.
- Jadrar, sa jag, då får jag ringa allihop.
- Vill du ha numren?

Det ville jag förstås men jag hade ingen penna och satt dessutom i 140 km på motorvägen.

- Kan du SMS:a över dem? undrade jag.
- Visst.

Och under de närmaste 40 minutrarna anlände ett SMS i minuten. Det pep och kvittrade ur den lilla blanka tingesten och jag tänkte att det var ta mig sjutton den stiligaste tjänst jag erbjudits på länge. Han skickade inte samtliga uppgifter i ett SMS utan 36 SMS med ett nummer i varje! Detta generösa förfarande måste ha kostat Nummerupplysningen minst 54 kronor. Om man drar bort kostnaderna för samtalet, startavgift 3 kr + 11:25 kr/minut, d.v.s. c:a 15 kronor så gjorde jag en VINST på 39 pix!

Det är den enda gången i mitt telefonliv jag fått betalt för att att få ett nummer. Och inte bara ett utan trettiosex.

3.

När det gäller framtida teletjänster har jag noterat följande.

I en artikel om de nya G3-telefonerna läste jag något mycket intressant. De innehåller så kraftfulla datorer och avger så mycket strålning att det påverkar andra datorer i dess närhet. Dessa datorer kan till och med börja kommunicera med varandra. Om man till exempel har G3-telefonen i bilen kan överraskande saker hända: Någon ringer, man

svarar och säger sitt ödmjuka ”Hallå?”

Då utlöses luftkudden!

Jag tyckte att detta var en fin metfor över det överraskande draget i IT-samhället och berättade det för min hustru och hennes kommentar blev.

- Men oh så fint.

Hon är kognitiv psykoterapeut och jag finner det utomordentligt värdefullt att vara gift med en sådan. I denna förvirrande tid blir det betydligt billigare att ha dem hemma än att anlita den på marknaden (det finns dock ett problem och det är att de ite går att bråka med då de bara säger ”Jaså upplever du det på det viset”).

Nå, jag berättade ovanstående för min hustru varvid hon svarade:

- Men oh så fint.

- Hur menar du då? undrade jag.

Då kom det mycket intelligenta och eftertänksamma svaret:

- Om du tänker dig någon hög chef på Nordbanken eller någon börsmäklare som kör omkring i sin fina bil. Så ringer telefonen. Han svarar och – poff – så utlöses luftkudden. Dt är ju väldigt fint för då har ju både Nalle och Kudde, samtidigt.

Vi kan alltså få rena psykologtjänster per telefon i framtiden. Vi behöver bara lyfta på luren för att ges möjligheten att få återuppleva vår barndom. Kanske kan världen på detta sätt räddas ifrån de adrenlinstinna hannar som idag befolkar det internationella telenätet med sitt lätta vansinne.

Lasse Eriksson i Uppsala den 19 oktober 2001